

4 MÓZES

1-10. FEJEZET

Ebben a könyvben Izrael népét kétszer is megszámlálták: először a pusztai vándorlásuk kezdetekor, másodszer pedig akkor, amikor beléptek Kánaán földjére. Nem fogunk egyenként végigmenni ezeken a számokon, de érdekes összehasonlításokból ki fog derülni, hogy a pusztai vándorlás nagyon kemény volt, és kevesebben kerültek ki a pusztából, mint amennyien elindultak a vándorlás kezdetekor.

Így beszélt az ÚR Mózeshez a Sínai-pusztában, a kijelentés sátrában, a második év második hónapjának elsején azután, hogy kijöttek Egyiptomból:

A sátrat a második év első hónapjának elsején állították fel, mindez tehát a sátor felállítása után egy hónappal történik.

Vegyétek névjegyzékbe fejenként Izrael fiainak egész közösségét, nemzetségenként és nagycsaládonként egytől egyig minden férfit, húszévestől fölfelé minden hadkötelest Izráelben! Vegyétek őket számba seregenként, te és Áron! Legyen segítségetekre törzsenként egy-egy férfi, mindegyik egy nagycsalád feje legyen.

A 17.-ik vers:

Maga mellé vette azért Mózes és Áron ezeket a név szerint kijelölt férfiakat,

Abban az időben minden névnek jelentése volt.

Az 5.-ik verstől nézzük meg a nevek jelentését:

Elicúr, ami azt jelenti, hogy Istenem, a köszikla. Selumiél = békességben Istennel, Nahsón = Isteni, Netánél = Isten ajándéka, Eliáb = Isten az Atya, Elisámá = Istenem meghallotta, Gaméliel = Istenem a megjutalmazó, Abidán = Atyám a bíró, Ahiezer = segítő testvér, Págiel = Isten eseménye, Eljászáf = Isten adta, Ahira = gonosz a bátyja.

Ez az a tizenkét férfi, akik a törzsek vezetői lettek. És elkezdődik a népszámlálás:

húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket számba vettek Rúben törzséből, negyvenhatezer-ötszázán voltak.

A negyven éves vándorlás utáni népszámláláskor már csak negyvenháromezer-hétszázharmincan maradtak meg belőlük.

Simeon fiainak a leszármazottai nemzetségenként és nagycsaládonként, akiket számba vettek, névjegyzékbe véve egytől egyig minden férfi, húszévestől fölfelé minden hadköteles, akiket számba vettek Simeon törzséből, ötvenkilencezer-háromszázán voltak.

A negyven év letelte után csak 22.200 maradt meg belőlük.

Gád törzséből, negyvenötezer-hatszázötvenen voltak.

Negyven év után csak 40.500 maradt.

Júda törzséből, hetvennégyezer-hatszázán voltak.

Júda a negyven év alatt megnövekedett a pusztai vándorlás alatt 76.500-ra.

Issakár törzséből, ötvennégyezer-négyszázán voltak.

Szintén növekedtek 64.300 –ra.

Zebulon törzséből, ötvenhétezer-négyszázán voltak.

Növekedtek 60.500-ra.

Efraim törzséből, negyvenezer-ötszázán voltak.

Csökken a számuk 32.500-ra.

Manassé törzséből, harminckétezer-kétszázán voltak.

Manassé megnőtt 52.700-ra a végén.

Benjámin törzséből, harmincötezer-négyszázán voltak.

Megnőtt 45.600-ra.

Dán törzséből, hatvankétezer-hétszázán voltak.

Ismételten csak növekedtek 64.400-ra.

Ásér törzséből, negyvenezer-ötszázán voltak.

Megnövekedett 53.400-ra.

Mindazok, akiket számba vettek Izráel fiai közül nagycsaládonként húszévestől fölfelé, mindazok, akik hadkötelesek voltak Izráelben, akiket számba vettek, összesen hatszázháromezer-ötszázötvenen voltak.

Ezek indultak el a pusztai vándorlásra, és ez a teljes generáció kihalt a végére. Mindössze két ember maradt meg belőlük, akik végül be is vonulhattak az Igéret földjére: Józsué és Káleb, a hűséges kémek.

A lévítákat nem vették számba, mert ők nem kellett harcba menjenek.

Csak Lévi törzsét ne vedd számba, és ne sorold őket Izráel fiai közé, hanem tedd a lévítákat a bizonyosság hajlékának és az ahhoz tartozó egész fölszerelésnek a felügyelőivé. Ők vigyék a hajlékot és annak egész fölszerelését, ott szolgáljanak, és táborozzanak a hajlék körül. Amikor elindul a hajlék, a lévíták bontsák le azt, amikor pedig letáborozik a hajlék, a lévíták állítsák föl.

A második fejezetben Isten elrendezi a tábort a szent hajlék körül:

Izrael fiai mindnyájan a maguk hadijelvénye körül táborozzanak, nagycsaládjaik jelvényeivel ellátva, a kijelentés sátrától távolabbra, körös-körül táborozzanak.

Lenyűgöző képet kapunk a tábor elrendezéséről. Nem ismerek egyetlen olyan népvándorlást sem a történelem során, amely ehhez hasonló lett volna a vándorlási idő hosszúságát és az emberek számát tekintve.

Ahhoz, hogy elképzelhessük Izrael táborát, először is a közepére kell elképzeljük a szent sátrat, a gyülekezés helyét. Napközben a felhő ott nyugodott a sátor fölött, és éjszaka pedig a tűzoszlop vette át a helyét. Nagyon jelentős, hogy a sátor az izraeli tábor kellős közepén volt elhelyezve, mert Isten a nemzet középpontjában, az emberek szívének középpontjában óhajtott lakozni. Minden izraeli ember reggel, amikor felkelt és kilépett a sátarából, akkor azonnal a tábor közepére tekintve meglátta a felhőt, amely a sátor fölött állt, és azonnal eszébe jutott, hogy Isten központi helyet foglal el az emberek között.

Milyen fontos, hogy Isten a nemzet középpontja legyen! Amelyik nemzet Isten körül helyezkedik el, az a nemzet nagyságra van ítélve egészen addig, amíg az emberek tudatosan Istent helyezik életük középpontjába. Amikor viszont az emberek elveszítik Isten központiságát az életükben, akkor a nemzet hanyatlani kezd.

Régen Isten volt az amerikai nemzet központjában, hisz a nemzetet Istenre alapozva hozták létre az alapító atyák, akik Isten tudatosságát és Isten szükségét tervezték a nemzet életébe. A pénzérmékre is azt nyomtatták, hogy „Istenben bízunk”. Ez mára már képmutatássá fajult, mert ma az érmékben bízunk, a pénzben bízunk Isten helyett.

Ha megnézzük az amerikai alkotmányt, megfigyeljük az amerikai himnusz szövegét, láthatjuk, hogy mennyire átszötte Isten tudatossága e nemzet életét. Amíg ez az Isten központúság létezett a nemzetben, a nemzet erősödött. Amerika első iskoláiban az egyetlen tankönyv a Biblia volt. A gyerekeket a Bibliából tanították meg olvasni.

Mára pedig kitiltották a Bibliát a közoktatásból, mert mindenféle hitbéli megnyilatkozás törvényellenessé vált az iskolákon belül. Tragikus, hogy az a nemzet, amelyet Istenre alapoztak, ilyen távol került Tőle. Nem csoda, hogy ilyen rohamos hanyatlásnak indult a nemzetünk, hisz minden áron ki akarjuk űzni Istent az amerikai nemzet életéből.

Az izraeli táborban pedig a törzsek mind a sátor körül helyezkedtek el. Júda, Iskár és Zebulon nyitották a sort, és ezen törzsek jelvényében egy-egy oroszlán volt, ők a sátor keleti felén táboroztak, a zászlóik színe pedig zöld volt. Összesen a három törzs 186.400 hadköteles férfiből állt.

A déli részen Rúben, Simeon és Gád törzsei, akiknek hadijelvényükben egy emberi arc volt, a zászlójuk alapszíne pedig piros volt, és összesen 151.450 férfi volt közöttük.

A nyugati oldalon Efraim, Manassé és Benjámín voltak, hadijelvényük egy borjúfejet tartalmazott, színük aranyozott, és összesen 108.100 hadköteles férfivel rendelkeztek.

Végül pedig az északi oldalon volt Dán, Ásher és Naftáli, akiknek a sas volt a jelvényük piros-fehér zászlóban, és összesen 157.600-an voltak.

A hadijelvények tehát: egy oroszlán, egy emberarc, egy borjúfej és egy sas. Mit jelentenek ezek? Ha a kerubok leírását tanulmányozzuk Ezékielnél és a Jelenések könyvében, rájövünk, hogy ezek a kerubok arcai voltak. Az egész tehát az anygyalok táborozását jelképezi az Úr körül, úgy, hogy Isten van a középpontban.

A 3.-ik fejezetben Isten Lévi nemzetségét osztja három nagy családra: Gersón, Kehát, és Merári családjai lesznek ezek.

A 10.-ik verstől:

Áronnak és fiainak pedig rendeld el, hogy végezzék papi teendőiket. Ha illetéktelen avatkozik bele, meg kell halnia.

Majd így beszélt az ÚR Mózeshez:

Íme, én magam vettem ki a lévítákat Izráel fiai közül minden elsőszülött helyett, aki Izráel fiainál anyja méhét megnyitja: azért legyenek a lévíták az enyéim.

Miután Isten elpusztította az egyiptomi elsőszülötteket, azt mondta, hogy minden elsőszülött az Övé. Most pedig Lévi nemzetségét választotta ki az elsőszülöttek helyett, ami azt jelentette, hogy ahelyett, hogy minden család elsőszülöttjét odaadta volna Istennek, helyettük a Lévi törzse lesz a papi törzs.

A 15.-ik verstől:

Vedd számba Lévi fiait nagycsaládonként és nemzetségenként! Az egyhónapos fiúktól fölfelé minden férfit végy számba!

Számba vette azért őket Mózes az ÚR szava szerint, ahogyan megparancsolta.

Név szerint ezek voltak Lévi fiai: Gersón, Kehát és Merári.

Gersóntól 7.500 férfi származott, és ők közvetlenül a sátor nyugati oldalán táboroztak, és ők vitték a sátrat, a takarókat és az ajtókat és az udvar építőelemeit.

Kehátot 8.600 férfi alkotta, akik a sátor déli oldalán helyezkedtek el, és ők vitték a szövetség ládáját, az asztalt, a gyertyatartót, az oltárokat és a szent edényeket.

Meráritól való a Mahli-nemzetség és a Músi-nemzetség. Ezek Merári nemzetségei.

Az egyhónapos fiúktól fölfelé a számba vett férfiak száma összesen hatezer-kétszáz volt.

A Merári-nemzetségek családfője Cúriél, Abiháil fia volt. Észak felől, a hajlék oldala mellett táboroztak.

Merári fiainak a gondjaira bízták a hajlék deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait, egész felszerelését és minden tennivalót azokkal kapcsolatban,

továbbá az udvar körül levő oszlopokat, azok talpait, cövekeit és köteleit.

A hajlék előtt, a kijelentés sátrától napkeletre Mózes, Áron és fiai táboroztak, akik a szent hely körül végezték teendőiket Izráel fiainak a szolgálatában.

A sátor bejáratánál pedig Mózes, Áron és ezek fiai táboroztak. Egy helikopterből nézve az izraeli tábor így nézett ki: a sátor körül közvetlenül táboroztak a lévíták és körülöttük pedig a többi tizenkét törzs, egy kissé távolabb kifele.

Számba is vette Mózes Izráel fiainak minden elsőszülöttjét, ahogyan megparancsolta neki az ÚR.

A névjegyzékbe vett elsőszülött férfiak az egyhónapos fiúktól fölfelé összesen huszonkétszázhetvenhárman voltak.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Vedd külön a lévítákat Izráel fiainak minden elsőszülöttje helyett, és a lévíták állatait azok állatai helyett, és legyenek a lévíták az enyéim. Én vagyok az ÚR!

Attól a kétszázhetvenhárom kiváltandótól pedig, akik a lévíták létszámán felül vannak Izráel fiainak az elsőszülöttjei között,

szedj öt-öt seket fejenként. A szent sekel szerint vedd, amelyben húsz géra egy sekel.

Add azt a pénzt Áronnak és fiainak, azokért a kiváltandókért, akik közöttük létszámon felüliek.

Mózes tehát váltságpénzt szedett a lévíták létszámán felül kiváltandóktól.

A negyedik fejezetben

Azután így szólt az ÚR Mózeshez és Áronhoz:

Vedd számba Kehát fiait Lévi fiai közül nemzetségenként és nagycsaládonként, harmincévesektől fölfelé az ötvenévesekig minden hadkötelest, hogy munkát végezzenek a kijelentés sátránál.

Ez Kehát fiainak a tennivalója a kijelentés sátránál az igen szent dolgokkal:

Amikor elindul a tábor, menjen be Áron a fiaival, vegyék le a betakaró kárpitot, és fedjék be azzal a bizonyosság ládáját.

Tegyenek arra delfinbőr takarót, terítsék le egy csupa kék bíborból készült ruhával, és dugják bele a rúdjaikat.

Az áldozati kenyerek asztalát is terítsék le kék bíborruhával, tegyék rá a tálakat, serpenyőket, kelyheket és italáldozati korsókat. Legyen rajta a szent kenyér is.

Terítsék le karmazsin fonálból készült ruhával, fedjék be delfinbőr takaróval, és dugják bele a rúdjaikat.

Amikor tehát Kehát fiai bejöttek, akkor a szövetség ládáját, a szent kenyereket, a gyertyatartókat már letakarták, és ezért ők nem láthatták azokat. Ha meglátták volna ezeket, akkor meghalnak. Ezért Áron és fiai kellett mindezeket előkészítsék az útra. Kehát nemzetsége csak a rúdakat foghatta meg és nem is érhetek a többi dolgokhoz, nem is emelheték fel a takarókat, hogy megnézzék, hogy mi van alattuk.

Azután vegyenek kék bíborruhát, és göngyöljék bele a lámpatartót és annak mécseseit, koppantóit, hamutartóit és minden olajosedényét, amelyből feltöltik.

Tegyék azt és egész fölszerelését delfinbőr takaróba, és tegyék a hordozórudakra.

Az aranyoltárra is terítsenek kék bíborruhát, takarják be delfinbőr takaróval, és dugják bele a rúdjaikat.

Szedjék össze az istentiszteleti edényeket mind, amelyeket a szentélyben használnak, tegyék kék bíborruhába, takarják be delfinbőr takaróval, és tegyék a hordozórudakra.

Azután takarítsák el a hamut az oltárról, és terítsenek rá piros bíborruhát.

Tegyék rá az egész hozzá tartozó fölszerelést, amellyel istentiszteletet végeznek: a szenesserpenyőket, villákat, lapátokat, hintőedényeket, az oltár egész fölszerelését, terítsenek rá delfinbőr takarót, és dugják bele a rúdjaikat.

Miután Áron és fiai elvégezték a szentélynek és a szentély egész fölszerelésének a letakarását a tábor elindulásakor, menjenek oda Kehát fiai, és ők vigyék azokat. De ne érintsék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak. Ezt kell vinniük Kehát fiainak a kijelentés sátrából.

Amikor reggel felkeltek és látták, hogy a felhő elindul, akkor Áron fiai bementek a sátorba, és kezdtek szétszedni a dolgokat, majd betakarták a szövetség ládáját és becsomagoltak mindent, ami a sátorban volt, a rudakat a helyükre tették, és ezek után jöttek be Kehát fiai, megfogták a rudakat és elindultak velük.

Eleázárnak, Áron főpap fiának a gondjaira bízták a világításra való olajat, a jóillatú füstölőszereket, az állandó ételáldozatot és a fölkenésre való olajat. Rábízták az egész hajlékot és mindazt, ami ahhoz tartozik, a szentélyt és fölszerelését.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez és Áronhoz:

Ne engedjétek, hogy a keháti nemzetségek törzse kipusztuljon a lévíták közül,

hanem úgy bánjatok velük, hogy éljenek, és ne haljanak meg, amikor közel mennek az igen szent dolgokhoz: Áron és fiai menjenek oda, és szabják meg mindegyiknek, hogy mit tegyen és mit vigyen.

Egy pillanatra se menjenek be, hogy megnézzék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak!

A későbbi történelem során megtörtént, hogy a filiszteusok elvitték a szövetség ládáját, és ez minden városban bajt okozott, ahová a filiszteusok elvitték: az emberek fekélyesek lettek, és egyéb bajok is származtak belőle. Amikor másik városba akarták vinni, akkor az emberek kijöttek a városkapuhoz, és nem engedték be azt, mert tudták, hogy mit okoz. Ezért aztán eldöntötték, hogy visszaküldik Izraelbe. Feltették egy szekérre és azt mondták, hogy ha az ökrök körbejárnak összevissza, akkor csak véletlenül történtek a bajok, de ha az ökrök visszaindulnak Izraelbe, akkor tényleg ebből származtak a bajok.

Az ökrök egyenesen az izraeli tábor felé indultak és folyamatosan bőgtek az úton. Amikor az izraeliek meglátták, hogy jön a szövetség ládája vissza, akkor nagy ujjongás tört ki közöttük. Dávid is boldog volt, és nagy pompával és ünneppel vonultak Jeruzsálem felé, amikor a szekér egy nagy köre futott rá, a láda kezdett leesni, és az egyik ember odakapott, hogy megtartsa, de abban a pillanatban, hogy hozzáért, Isten halálra súlytotta őt.

Dávid azt mondta, hogy hagyják ott az egészet, és ő hazament, mert nem akart egy ilyenben részt venni, hisz az ünneplés gyászba fordult. Haragudott Istenre, hogy megtörte az örömnépet, de Isten azt mondta Dávidnak, hogy a jó dolgot megfelelően kell tenni. A jót lehet rossz módszerrel is megtenni, ahogy Dávid tette, ökrös szekeren vitte a szövetség ládáját, pedig azt a rudak segítségével kellett hordozni. Egy idő után Dávid visszament a papokkal, áldozatot mutattak be az Úrnak, és a ládát a rudak segítségével hozták be a szent sátorba Jeruzsálembe.

Isten komolyan gondolta, amikor azt mondta, hogy ne láthassák, ne érinthessék, mert meghalnak. Ezért volt fontos, hogy Áron fiai megfelelően készítsék elő a ládát és a többi dolgokat a szállításhoz.

Ez a gérsóni nemzetségek dolga, amit tenniük és vinniük kell:

Ők vigyék a hajlék sátorlapjait, a kijelentés sátrát, ennek a takaróját, a delfinbőr takarót, amely rajta van, a kijelentés sátrának a bejáratí függönyét,

az udvar szőnyegfalait, a hajlékot és az oltárt körülvevő udvar kapubejáratának függönyét, ezeknek a köteleit és a hozzájuk tartozó egész fölszerelést. Ők végezzék el mindazt, amit azokkal tenni kell.

Áronnak és fiainak a parancsa szerint történjék Gérsón fiainak minden tennivalója, mindaz, amit vinniük és tenniük kell. Bízátok rájuk mindazt, amit vinniük kell.

Ez a gérsóni nemzetségek tennivalója a kijelentés sátra körül.

Mind a négy függönnyt ők vittek tehát.

Merári fiait is vedd számba nemzetségenként és nagycsaládonként.

Harmincévestől fölfelé az ötvenévesekig vedd számba őket, minden hadkötelest, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátránál.

Ezt kell vinniük a kijelentés sátránál végzendő minden szolgálatukban: a hajlék deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait,

az udvart körülvevő oszlopokat, azok talpait, cövekeit és köteleit, és a hozzájuk tartozó egész fölszerelést. Név szerint soroljátok föl a fölszerelést, amelyet vinniük kell.

Ez Merári fiai nemzetségeinek a tennivalója;

A sátort tehát egészen jól lehetett hordozni. Ebben a feladatban 8.580 ember vett részt.

Az ötödik fejezetben:

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Parancsold meg Izrael fiainak, hogy küldjenek ki a táborból mindenkit, akinek kiütése vagy folyása van, vagy holttest miatt tisztátalan.

Akár férfi, akár asszony, küldjék ki. A táboron kívülre küldjék őket, hogy tisztátalanná ne tegyék táborukat, ahol én közöttük lakozom.

Izráel fiai így cselekedtek: kiküldték őket a táboron kívülre. Úgy cselekedtek Izráel fiai, ahogyan az ÚR meghagyta Mózesnek.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Mondd meg Izráel fiainak, hogy ha férfi, vagy asszony bármilyen vétet követ el, egy másik ember ellen, az az ÚRral szemben válik hűtlenné, és így adós lesz,

az ilyenek vallják meg vétüket, amelyet elkövettek, térítsék meg adósságukat teljes értékében, és tegyék hozzá még az ötödrészt, úgy térítsék meg annak, akinek tartoznak vele.

De ha nincs annak az embernek örököse, és így nincs kinek megtéríteni az adósságot, akkor az ÚR, vagyis a papé lesz a megtérítendő adósság, az engesztelési koson kívül, amellyel engesztelést végeznek érte.

A szent adományokból minden felajánlás, amelyet Izráel fiai a paphoz visznek, azé legyen.

Aki szent adományt visz, az övé legyen. Amit a papnak ad, az a papé legyen.

Ezután következik a féltékeny férjekre vonatkozó törvény:

Ha valakinek a felesége eltévelyedik, és hűtlenséget követ el ellene, és valaki vele hál, és közösül vele, de férje előtt titokban marad, hiszen az asszony titkolja, hogy tisztátalanná vált, tanú pedig nincs ellene, mert nem érték tetten, de a férjben féltékenységgel támad és féltékeny a feleségére, hogy tisztátalanná lett; vagy ha féltékenységgel támad benne, és féltékeny a feleségére, holott az nem lett tisztátalanná, akkor vigye el a férj a feleségét a paphoz. Vigye el az érte járó áldozatot is: egy tized véka árpalisztet, de olajat ne öntsön rá, se tömjént ne tegyen rá, mert féltékenységi áldozat az, emlékeztető áldozat, bűnre emlékeztet.

Vezesse oda a pap az asszonyt, és állítsa az ÚR színe elé.

Vegyen a pap egy cserépedénybe szent vizet, azután vegyen a pap a hajlék földjén levő porból, és tegye a vízbe.

Állítsa a pap az asszonyt az ÚR színe elé, bontsa ki az asszony haját, és tegye annak a tenyerére az emlékeztető áldozatot: féltékenységi áldozat az. A keserű, átokhozó víz azonban maradjon a pap kezében.

Azután eskesse meg őt a pap, és mondja ezt az asszonnak: Ha nem hált veled senki, ha nem tévelyedtél el tisztátalanul férjedtől, ne ártson neked ez a keserű, átokhozó víz,

csak akkor, ha eltévelyedtél férjedtől, és tisztátalanná váltál, mert férjedden kívül más is hált veled.

Eskesse meg a pap az asszonyt az átokhozó esküvel, és ezt mondja neki a pap: Tegyen téged az ÚR esküvel elátkozottá néped között! Tegye az ÚR medencédet koraszülövé, méhedet dagadttá!

Hatoljon be ez az átokhozó víz a belső részeidbe, dagadjon meg a méhed, és legyen koraszülövé a medencéd! Az asszony pedig mondja rá: Ámen! Ámen!

Ha az asszony megbetegedett, akkor bűnösnek mondták, és kiűzték a táboron kívülre, de ha nem lett beteg, akkor a férje vádja alaptalannak bizonyult.

Képzeljétek csak el, ha egy nagyon féltékeny férj lettek volna és minden héten meg kellett volna igyátok ezt a keserű vizet!

A hatodik fejezetben a názírfogadalom szabályait olvashatjuk. Ez azt jelentette, hogy valaki Istennek szentelti az életének egy meghatározott idejét. A megszentelési idő alatt nem ihattak bort, szőlőlevet, nem ehettek szőlőt, de még mazsolát sem. A szőlőlevél is tilos volt, mert semmit sem vehettek magukhoz, ami a szőlőtökén termett. Ugyanakkor a hajukat nem vágták le egyáltalán, és nem is borotválkoztak a fogadalom ideje alatt.

Ezt a fogadalmat kellett megtartsa Sámson születésétől fogva.

Volt egy Dán nemzetségből való ember, Corából, akinek a neve Mánóah volt. A felesége meddő volt, nem szült.

Megjelent egyszer az ÚR angyala az asszonynak, és ezt mondta neki: Lásd, te meddő vagy, nem szültél. De teherbe fogsz esni, és fiút szülsz.

Mostantól fogva vigyázz, hogy bort vagy részegítő italt ne igyál, és semmiféle tisztátalant ne egyél.

Mert teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Ne érje annak a fejét borotva, mert Istennek szentelt lesz az a gyermek már anyja méhében. Ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a filiszteusok hatalmából.

Az asszony elment, és ezt mondta a férjének: Isten embere jött hozzám. Alakja olyan volt, mint Isten angyalának az alakja, igen félelmetes. Nem kérdeztem meg, hogy honnan való, ő pedig nem mondta meg nekem a nevét.

Ezt mondta nekem: Teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Mostantól fogva ne igyál bort vagy részegítő italt, és ne egyél semmiféle tisztátalant, mert Istennek szentelt lesz ez a gyermek születésétől fogva halála napjáig.

Akkor Mánóah könyörgött az ÚRhoz, és ezt mondta: Kérlek, Uram! Istennek az az embere, akit küldöttél, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg bennünket, hogy mit cselekedjünk a gyermekkel, ha majd megszületik.

Isten meghallgatta Mánóah szavát, és az Isten angyala megint eljött az asszonyhoz, amikor az a mezőn volt, a férje, Mánóah azonban nem volt vele.

Akkor az asszony gyorsan elfutott, hírt adott a férjének, és ezt mondta neki: Megjelent nekem az a férfi, aki a minap nálam járt.

Mánóah fölkelt, és követte feleségét. Amikor odaért ahhoz a férfihoz, ezt kérdezte tőle: Te vagy az a férfi, aki ezzel az asszonnyal beszélt? Ő így felelt: Én vagyok.

Mánóah ezt mondta: Ha majd beteljesedik ígéreted, milyen legyen a gyermek élete, és mit tegyünk vele?

Az ÚR angyala ezt mondta Mánóahnak: Őrizkedjék az asszony mindattól, amit megmondtam.

Semmit se egyék, ami szőlőtökérről való, bort és részegítő italt ne igyék, és semmiféle tisztátalant ne egyék. Tartsa meg mindazt, amit parancsoltam.

Ez volt tehát a názírfogadalom, Istennek való teljes elköteleződés.

Az idők során Sámson kapcsolatba került Delilával, aki naponta próbálta kicsikarni tőle az ereje titkát, és egy gyenge pillanatában Sámson elárulta, hogy a haját kell lenyírni ahhoz, hogy legyengüljön.

Sok ember ebből aztán azt a hibás következtetést vonja le, hogy Sámson ereje a hosszú hajában volt. De ez hibás következtetés! A haj nem tehet erőssé senkit, és a haj hiánya nem gyengít el senkit. Az ő ereje az Istennek történő odaszántságában rejlett, és a hajának hiánya csak a jele volt ennek a megtört fogadalomnak.

Bárki, aki az életét Istennek szánja, rendelkezik a hatalom és az erő forrásával. Egy megtört fogadalom, egy megtört szövetség viszont a többi emberek szintjére gyengíti őt. Ez volt Sámson bizonyossága is: „Ha levágják a hajamat, én is ugyanolyan gyengévé válok mint a többi ember.”

Mekkora erő van abban, ha Istennek szenteljük életünket, ha teljesen elkötelezzük magunkat neki!

A názírnak ez a törvénye: amikor letelik názírságának az ideje, vezessék őt a kijelentés sátrának bejáratához.

Mutassa be áldozatát az ÚRnak: egy esztendő hibátlan hím bárányt égőáldozatul, egy esztendő hibátlan nőstény bárányt vétekáldozatul, egy hibátlan koszt békeáldozatul,

egy kosár kovásztalan kenyeret, finomlisztből olajjal gyúrt lepényeket és olajjal megkent kovásztalan lángosokat, a hozzájuk tartozó ételáldozatokkal és italáldozatokkal együtt.

Mutassa be a pap az ÚR színe előtt, és készítse el a názír vétekáldozatát és égőáldozatát.

A kost is készítse el békeáldozatul az ÚRnak, egy kosár kovásztalan kenyérrel együtt. Készítse el a pap az ahhoz tartozó ételáldozatot és italáldozatot is.

A názír pedig nyírja le fejének hajkoronáját a kijelentés sátrának bejáratánál, azután fogja fejének a hajkoronáját, és tegye azt a tűzre, amelyen a békeáldozat van.

Fogja a pap a kos megfőtt lapockáját, egy kovásztalan lepényt a kosárból meg egy kovásztalan lángost, tegye a názír tenyerére, miután a názír lenyírta hajkoronáját,

és mutassa fel azokat a pap felmutatott áldozatul az ÚR színe előtt. A papé az szent adományként, a felmutatott szügyön és felajánlott combon kívül. Azután ihat bort a názír.

Ez a názír törvénye, aki fogadalmat tett. Az ÚRnak szóló áldozat ez hajkoronájáért, azon kívül, amire telik neki. Úgy kell a názírság törvényét megtartania, ahogyan a fogadalmat tette.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik:

Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

A papnak kettős szerepe volt: az emberek előtt az képviselte Istent, és Isten előtt képviselte az embereket. A bűnös ember számára lehetetlen megközelíteni egy szent és igaz Istent. Isten szentsége hamuvá égette minket életünk bűnössége miatt. Abban az időben csak a papok járhattak közben Istennél az emberekért, és ők mutatták be értük az áldozatokat Isten előtt, majd visszajöttek az emberekhez, és előttük Istent képviselték.

Amikor a pap visszajött Isten színe elöl az emberek elé, akkor ezzel a hármassal kellett Istent képviselje:

Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!

Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békeséget!

Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.

Isten nevét, amely a szövegben csak mássalhangzókkal szerepel, lehetetlen volt kiejteni: YHVH. Azt akarták, hogy az emberek még a gondolataikban se ejtsék ki Isten nevét, ezért aztán nem tudjuk pontosan, hogy YEHOVA vagy YAHVEH lehetett-e a kiejtés. De ez volt az a dicsőséges név, amely alatt Isten kijelentette magát az embereknek. Valójában ez nem is egy név volt, hanem egy ige, amely ezt jeletette, hogy „a valamivé váló”. Isten azzá válik az ember számára, amire az embernek szüksége van, ezért ez a név gyakran párban szerepelt más dolgokkal együtt.

Amikor Izsák azt mondta Ábrahámnak, az atyjának, hogy „itt a fa, a tűz, de hol az áldozat?” Ábrahám pedig azt mondta, hogy „Yehova gondoskodik” az áldozatról, és később a helyet is elnevezte „Yehova gondoskodik”-nak. Isten a mi gondoskodónkká válik.

Később, amikor Izrael gyermekei az amálékiakkal harcoltak, akik jól fekészített hadsereggel, hadijelvényekkel rendelkeztek, az izraeliek pedig még alig szabadultak a rabszolgaságukból, harcra teljesen alkalmatlanok lévén, fegyverek nélkül. Valaki megkérdezhetette Mózesztől, hogy „hol vannak a hadijelvényeink?” Ő pedig ezt válaszolta: „Az Úr a mi jelvényünk.”

Jeremiásnál olvashatjuk, hogy Isten Országának eljövetelekor Ő lesz „a mi igazságunk”. A YEHOVA nevet leginkább Jézusként ismerjük, mert Jézus a héber „Yehova Ashua” görög rövidített formája, ami azt jelenti, hogy „Yehova a szabadulás.”

Az Újszövetség elejé József azon gondolkozott, hogy hogyan tudja titokban elküldeni Máriát.

Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Jézusnak is a nevében volt a küldetése, akárcsak Izrael előző vezetői esetében.

Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

Az Úr először is meg akar áldani és az Ő megőrző erejét akarja nekünk adni, majd kegyelmével és békességével áld meg minket. Ezeket az áldásokat mi Jézus Krisztuson keresztül kaptuk meg:

Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel:

az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által

A Krisztus mértéke szerinti kegyelem a miénk, és az Ő békessége törte össze a köztünk levő korlátokat. Az a név, amelyet Isten az embereknek adott, Jézus Krisztusban teljesedett be.

Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!

Akárcsak Jézus orcája, amely úgy ragyogott, mint a Nap, és mindig reményt adott, és jóságot, kegyelmet szólt.

Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!

Gyakran azt képzeljük, hogy Isten mérges arccal néz és haragos ránk. De Isten azt akarta a papoktól, hogy megmondják az embereknek, hogy az Úr arca ragyog, feljűk fordul és békességet ad. Milyen dicsőséges az Ő elfogadó mosolya, és mekkora békességet tud okozni a mi szívünkben! Isten mosolyog rám, mert én az Ő fia vagyok Jézus Krisztusban, akiben megismertem Isten kegyelmét, békességét és megőrző erejét.

A teljes Ószövetség, a papság, a szent hajlék arról tanuskodik, hogy az ember mennyire nem közelítheti meg Istent. Nem tudsz közvetlenül Isten színe elé lépni, ezért lehetetlenre vállalkozol, ha Jézus Krisztus nélkül akarod megközelíteni Őt. Nincs már papi rend sem, nincsenek áldozatok, nincs ki Isten elé járuljon a te nevedben.

Ez a leginkább zavaró dolog a mai elszánt zsidósággal. Bármilyen elszántak is lehetnek Isten dicsőítésében, mégsem közelíthetik meg Istent, mert semmit sem tesznek a bűneikkel. Isten az Ótestamentumban létrehozta azt a szövetséget, amely segítségével az ember a színe elé járulhatott: a törvényt, az áldozatokat, a papságot. De ezek nélkül hogyan merészelnek egy szent és igaz Isten elé járulni csupán a jó cselekedeteik alapján?

Még azt a szövetséget sem tartják tiszteletben, amelyet Isten a saját népükkel kötött, így függetlenül az őszinte elkötelezettségüktől, nem közelíthetik meg Istent addig, amíg vissza nem állítják a régi szövetséget. De még akkor sem érnek sokat vele, mert Isten már eltörölte a régi szövetséget, hogy Jézus Krisztuson keresztül egy újat hozzon létre.

Krisztus lett az új szövetség közbenjárója, mert szükség van egy közbenjáróra, ha meg akarjuk közelíteni Istent. Ezért Jézus Krisztus nagyon fontos mindenki számára, aki közel akar kerülni Istenhez.

A hetedik fejezetben a tizenkét törzs fejedelme elhozta áldozatait az Úrhoz:

Odavitték áldozatukat az ÚR elé: hat födeles szekeret és tizenkét szarvasmarhát, két fejedelem egy szekeret, és mindegyik egy marhát. Odavezették azokat a hajlék elé.

Az ÚR ezt mondta Mózesnek:

Vedd át tőlük ezeket a kijelentés sátrának szolgálatára; add oda a lévitáknak, mindegyiknek a maga szolgálata szerint!

Átvette tehát Mózes a szekereket és a szarvasmarhákat, és odaadta a lévitáknak.

Két szekeret és négy szarvasmarhát adott Gérsón fiainak, szolgálatukhoz mérten.

Négy szekeret és nyolc szarvasmarhát pedig Merári fiainak adott, szolgálatukhoz mérten, amelyet ők Ítámárnak, Áron főpap fiának a parancsa szerint végeztek.

De Kehát fiainak semmit sem adott, mert az ő tennivalójuk az volt, hogy a szent dolgokat a vállukon vigyék.

Azután odavitték a fejedelmek az oltár fölszentelésére szánt ajándékot azon a napon, amelyen fölkenték azt. A fejedelmek odavitték áldozati ajándékukat az oltár elé.

Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Az egyik napon az egyik fejedelem, a másik napon a másik fejedelem vigye oda az oltár fölszentelésére szánt áldozati ajándékát.

Az első napon Nahsón, Amminádáb fia, Júda nemzetségéből mutatta be áldozati ajándékát.

Áldozati ajándéka egy százharminc sekel súlyú ezüstpál meg egy hetven sekel súlyú ezüst hintőedény volt, a szent sekel szerint. Mindkettő tele volt olajjal gyúrt finomliszttel, ételáldozatul.

Továbbá egy tíz sekel súlyú aranyserpenyő, tele füstölőszerekkel,

egy bikaborjú, egy kos és egy esztendő bárány égőáldozatul,

egy kecskebak vétekáldozatul,

békeáldozatul pedig két szarvasmarha, öt kos, öt bak és öt egyéves bárány. Ez Nahsónnak, Amminádáb fiának az áldozati ajándéka.

Mindenik fejedelem ugyanazt az áldozatot adta az Úrnak.

Ez volt Izráel fejedelmeinek az oltár fölszentelésére szánt ajándéka azon a napon

Majd a 89.-ik verstől:

Amikor bement Mózes a kijelentés sátrába, hogy beszéljen az ÚRral, hallotta a hangot, mely a földről beszélt hozzá, a bizonyosság ládáján levő két kerúb közül. Onnan beszélt hozzá.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Szólj Áronhoz, és mondd meg neki: Úgy rakd föl a mécseket, hogy a hét mécs a lámpatartó elején világítson.

Így cselekedett Áron: a lámpatartó elejére rakta föl a mécseket, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

A lámpatartó ötvözött aranyból készült, a szára is meg a virága is ötvösmunka volt. Arra a mintára készítette el Mózes a lámpatartót, amelyet az ÚR mutatott neki.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Válaszd külön a lévitákat Izráel fiai közül és tisztítsd meg őket.

Ezt cselekedd velük, hogy megtisztuljanak: hints rájuk vétektől megtisztító vizet, egész testüket borotválják le, mossák ki ruhájukat, hogy tiszták legyenek.

Vegyenek egy bikaborjút és hozzá ételáldozatul olajjal gyúrt finomlisztet. Egy másik bikaborjút pedig végy vétekáldozatul.

Vezesd a lévitákat a kijelentés sátra elé, és gyűjtsd össze Izráel fiainak egész közösségét.

Azután vezesd a lévitákat az ÚR színe elé, és Izráel fiai tegyék kezüket a lévitákra.

Áron pedig ajánlja fel a lévítákat mint Izráel fiainak felajánlását az ÚRnak, hogy ők végezzék az ÚR szolgálatát.

A lévíták tegyék kezüket a bikák fejére, te pedig készítsd el az egyik bikát vétekáldozatul, a másikat pedig égőáldozatul az ÚRnak, engesztelésül a lévítákért.

Allítsd a lévítákat Áron és fiai elé, és ajánld fel őket az ÚRnak szóló felajánlasként.

Válaszd külön a lévítákat Izráel fiaitól, hogy a lévíták az enyémekek legyenek.

Csak azután kezdhetik el a lévíták a szolgálatot a kijelentés sátránál, ha megtisztítottad és felajánlottad őket ajándékkul.

Mert egészen az én tulajdonaim ők Izráel fiai között.

Ez egy felszentelési ceremónia volt kézrátétellel. Az Apcsel 13.-ik fejezetében ezt olvashatjuk:

Egyszer, amikor ezek az ÚRnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sauld arra a munkára, amelyre elhívtam őket.”

Akkor böjtölés, imádkozás és kézrátétel után elbocsátották őket.

Lévi törzsét tehát a sátor elé hozták, és Izrael gyülekezete köréjük állt, és rájuk tették kezüket, hogy ezek az emberek lelki dolgokban szolgáljanak nekik.

Áron pedig ajánlja fel a lévítákat mint Izráel fiainak felajánlását az ÚRnak, hogy ők végezzék az ÚR szolgálatát.

A lévíták tegyék kezüket a bikák fejére, te pedig készítsd el az egyik bikát vétekáldozatul, a másikat pedig égőáldozatul az ÚRnak, engesztelésül a lévítákért.

Allítsd a lévítákat Áron és fiai elé, és ajánld fel őket az ÚRnak szóló felajánlasként.

A 24.-ik verstől:

Még ez is a lévítákra tartozik: a huszonöt éven felüli lévita hadköteles, és végezzen szolgálatot a kijelentés sátránál.

Az ötvenéves pedig vonuljon vissza a szolgálatot végzők seregéből, és ne szolgáljon többé, hanem szolgálja ki testvéreit a kijelentés sátránál, teljesítse kötelességét, istentiszteleti szolgálatot azonban ne végezzen. Így szabd meg a lévíták kötelességeit.

A 9.-ik fejezetben

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez a Sínai-pusztában, a második év első hónapjában azután, hogy kijöttek Egyiptomból:

Készítsék el Izráel fiai a páskát a megszabott időben.

Ennek a hónapnak a tizennegyedik napján, estefelé készítsék el a megszabott időben. Egészen a rávonatkozó rendelkezések és végzések szerint készítsétek el.

Megmondta tehát Mózes Izráel fiainak, hogyan készítsék el a páskát.

Elkészítették a páskát az első hónap tizennegyedik napján, estefelé a Sínai-pusztában. Pontosan úgy jártak el Izráel fiai, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Néhány férfi azonban tisztátalan volt emberi holttest miatt, és így nem készíthették el a páskát azon a napon. Ezért Mózes és Áron elé járultak azon a napon

ezek a férfiak, és ezt mondták: Mi emberi holttest miatt tisztátalanok vagyunk. Miért rövidüljünk meg azzal, hogy nem mutathatunk be áldozatot az ÚRnak a megszabott időben Izráel fiaival együtt?

Mózes ezt felelte nekik: Várjatok, míg meghallom, mit parancsol rólatok az ÚR.

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Mondd meg Izráel fiainak, hogy ha valaki holttest miatt tisztátalanná válik, vagy messze úton van közületek, vagy utódaitok közül, az is készítsen páskát az ÚRnak.

A második hónap tizennegyedik napján estefelé készítsék el ezek, és kovásztalan kenyérrrel meg keserű füvekkel egyék meg.

Ne hagyjanak belőle reggelre, és a csontját se törjék el. Pontosan úgy járjanak el, ahogy a páskára vonatkozó rendelkezés szól.

De ha valaki tiszta, és úton sincs, mégis elmulasztja a páska elkészítését, azt az embert ki kell irtani népe közül, mert nem mutatott be áldozatot az ÚRnak a megszabott időben. Az ilyen embernek bűnhődnie kell.

Minden felnőtt férfinak tehát kötelessége volt megünnepelni a páska ünnepét az első hónap tizennegyedik napján, kivéve, ha különleges oka volt a távolmaradásra, és akkor egy hónappal később kellett ezt megtegye. A lényeg az volt, hogy mindenáron meg kellett emlékezni erről a napról minden évben.

A 15.-ik verstől kezdve olvashatjuk, hogy miként vonult a tábor:

Amikor a hajlékot fölállították, felhő takarta be a hajlékot, a bizonyság sátrát. Estétől reggelig pedig tűz alakjában volt a hajlék fölött.

Így volt ez mindig: felhő takarta be, éjjel pedig az, ami tűznek látszott.

Valahányszor fölszállt a felhő a sátorról, elindultak Izráel fiai. Ott ütöttek tábort Izráel fiai, ahol a felhő megállapodott.

Az ÚR parancsa szerint indultak el Izráel fiai, és az ÚR parancsa szerint ütöttek tábort. Mindaddig a táborban maradtak, amíg a felhő a hajlékon nyugodott.

Ha a felhő hosszabb ideig maradt a hajlék fölött, megtartották Izráel fiai az ÚR rendelkezését, és nem indultak el.

Megtörtént, hogy a felhő csak néhány napig volt a hajlék fölött; akkor is az ÚR parancsa szerint maradtak a táborban, és az ÚR parancsa szerint indultak el.

Megtörtént, hogy a felhő csak estétől reggelig volt ott, és reggel már fölszállt a felhő, akkor ők is elindultak. Akár nappal, akár éjjel szállt föl a felhő, elindultak.

Ha két napig, egy hónapig vagy még hosszabb ideig nyugodott a felhő a hajlék fölött, a táborban maradtak Izráel fiai, és nem indultak el. De ha fölszállt, elindultak.

Az ÚR parancsa szerint maradtak a táborban, és az ÚR parancsa szerint indultak el. Megtartották az ÚR rendelkezését, az ÚR Mózesnek adott parancsa szerint.

Mással, Isten közvetlenül vezette őket, és ők mindig engedelmeskedtek neki.

A 10.-ik fejezetben:

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Készíts két harsonát, ötvözött ezüstből készítsd azokat. A közösség összehívására és a táborok elindítására valók lesznek azok.

Amikor megfújják azokat, gyűljön hozzád az egész közösség a kijelentés sátrának a bejáratához.

Ha az egyiket fújják meg, gyűljenek hozzád a fejedelmek, Izráel nemzetségfői.

Ha pedig riadót fújtok, induljanak el azok a táborok, amelyek keletre táboroznak.

Ha másodsor fújtok riadót, induljanak el azok a táborok, amelyek délre táboroznak. Riadót kell fújniuk induláskor.

Több mint félmillió ember, plusz nők és gyermekek valódi kommunikációs rendszer nélkül. A harsonák biztosították a tábor rendjét, és támadás esetén ezek segítségével adták tudtul egymásnak, hogy mi történik. Ezt a fajta hadi kommunikációt egészen a modernkori harci kommunikációig használták, és néhány helyen még jelenleg is használják például az étkezési idők jelzésére.

Jézus Krisztus második eljövételével kapcsolatban is olvashatunk Isten harsonájáról, amely Isten minden gyermekét össze fogja gyűjteni. Micsoda dicsőséges hang lesz ez! Nem tudom, hogy milyen dallam lesz pontosan, de az biztos, hogy azonnal fel fogom ismerni, ahogy meghallom.

Fújjátok meg ezeket a harsonákat az öröm napjain, az ünnepeken és a hónapok kezdetén, amikor égőáldozatokat és békeáldozatokat mutattok be, és emlékeztetni fogják Istent rátok. Én vagyok az ÚR, a ti Istenetek.

A második év második hónapjának a huszadik napján fölszállt a felhő a bizonyág hajlékáról.

Izráel fiai pedig elindultak a Sínai-pusztából és mentek táborhelyről táborhelyre, míg meg nem állapodott a felhő a Párán-pusztában.

Miután a szent hajlékkal és mindennel elkészültek, Isten elindítja őket az általa megígért föld felé.

Mózes ezt mondta Hóbábnak, aki a midjáni Reuélnak, Mózes apósának a fia volt: Mi elindulunk arra a helyre, amelyről azt mondta az ÚR: Nektek adom azt. Gyere velünk, és mi jót teszünk veled, mert az ÚR jót ígért Izráelnek.

De ő így felelt: Nem megyek, inkább visszamegyek hazámba, a rokonságomhoz.

Ő a Sínai-hegy közelében lakott, és inkább haza akart térni.

Mózes ezt mondta: Ne hagyj el bennünket, hiszen te tudod, hol lehet tábort ütnünk a pusztában. Te légy a vezetőnk.

Ha velünk jössz, akkor részesíteni fogunk abban a jóban, ami jót velünk tesz az ÚR.

Elindultak az ÚR hegyétől háromnapi útra. A háromnapi úton előttük vonult az ÚR szövetségének ládája, hogy pihenőhelyet jelöljön ki nekik.

Az ÚR felhője volt felettük nappal, amikor elindultak a táborból.

Valahányszor elindult a láda, ezt mondta Mózes: Kelj föl, URam! Szóródjanak szét ellenségeid, fussanak el előled gyűlölöid!

Amikor pedig megállt, ezt mondta: Telepedj le, URam, Izráel ezreinek sokaságánál!

Isten elindítja őket az Igéret Földje felé, és a továbbiakban sok izgalmas kalandban lesz részünk Mózes 4.-ik könyvében. Nagyon szeretem ezt a könyvet. Az eleje ugyan egy kissé nehézkes a sok név és ismétlés miatt, de ettől kezdve egyre izgalmasabb dolgok következnek, ahogy Isten egyre közelebb viszi őket az atyáiknak megígért föld felé.

Vezessen Isten titeket is úgy, akárcsak Izrael gyermekeit, akik engedelmeskedtek neki: amikor azt mondta, hogy menjenek, akkor elindultak, és megálltak, amikor ezt parancsolta nekik az Úr. Isten tegyen minket is fogékonná az Ő Szentlelkének irányítására, hogy mi is tudjuk, hogy mikor kell menni, és mikor kell pihenni az Úr parancsára. Járjunk mindig vele közösségben, és Ő áldjon és tartson meg titeket, ragyogtassa rátok orcáját, legyen veletek kegyelmes és adjon nektek békességet!

85 perc